

Platyclus orientalis 'Sieboldii'

biota wschodnia 'Sieboldii'

Synonim łaciński: *Thuja orientalis* 'Sieboldii'

Stara odmiana, prawdopodobnie japońskiego pochodzenia, wymieniana w literaturze ogrodniczej już w połowie XIX wieku. Tworzy ona wolno rosnące krzewy o jajowatym lub szerokostożkowatym pokroju, osiągające po 10 latach uprawy do 1 m wysokości. Stare egzemplarze mogą dorastać do około 2 m wysokości. Pędy są płaskie, gęsto ustawione (tzw. „tuja książkowa”), delikatne, młode pędy wiosną są kremowożółte, potem szybko zielenieją. Krzewy mają małe wymagania glebowe i wilgotnościowe ale stanowisko do ich uprawy powinno być słoneczne i zdecydowanie osłonięte od mroźnych zimowych wiatrów. Mrozoodporność tego gatunku jest niepełna, dlatego poleca się go do uprawy głównie w zachodniej części kraju i w pasie nadmorskim. W centrum Polski do uprawy należy wybierać zdecydowanie ciepłe i osłonięte stanowiska. Odmiana 'Sieboldii' jest polecana do sadzenia w małych ogrodach przydomowych i ogrodach skalnych. Z powodzeniem może być uprawiana w pojemnikach jako dekoracja balkonów i tarasów.

autorzy opisu tekstowego: Wiesław Szydło; Związek Szkółkarzy Polskich

pochodzenie	pierwsza publikacja: Endlicher 1847
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	krzew
siła wzrostu	roślina wolnorosnąca
pokrój	jajowaty
docelowa wysokość	od 1 m do 2 m
barwa liści (igieł)	żółte, złociste
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
owoce	szyszki, szyszkojagody
nasłonecznienie	stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże suche podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa
walory	ciekawy pokrój ozdobne z liści/igieł roślina zimozielona

zastosowanie	ogrody przydomowe ogrody skalne pojemniki, balkony, tarasy w grupach
strefa	6b

autorzy opisu tabelarycznego: Wiesław Szydło; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Platycladus orientalis* 'Sieboldii' w Polsce

PUDEŁEK Eugeniusz Szkółka Krzewów Ozdobnych

